

ELLA SPARKS

It's a Match!

Editura Berg
2020

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, ELLA

It's a Match! / Ella Sparks. - București : Berg, 2020

ISBN 978-606-9036-05-1

82

ISBN: 978-606-9036-05-1

Comenzi: www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

CUPRINS

1. Cum am ajuns să folosesc Tinder / 7
2. Doc! / 15
3. Jmen / 47
4. Băiatul de la apă-canal / 63
5. Chirurgical plastician - Throwback Speechless / 76
6. Arhitectul / 86
7. IT-istul atipic / 104
8. Băiatul fără portofel / 148
9. Vitezomanul Gică - Contabilul de la vaci / 153
10. The Stalker / 158
11. Zullu from Space - AKA, Doamne, iartă-mă! / 180
12. IT-UK - Androizii visează oi electrice / 204
13. Taximetristul filozof / 296
14. Jurnalistul „musulman” / 322
15. Invitația la film / 339
16. Mama's Boy / 343
17. Scris de doctor / 370
18. Inginerul / 377
19. Cauți, dar ce găsești este de neprețuit... / 427

M-am dus să mă „spovedesc”.
Doamne, câte amintiri frumoase!

1. CUM AM AJUNS SĂ FOLOSESC TINDER

AVEAM O VIAȚĂ APROAPE PERFECTĂ! Trăiam într-o capitală culturală, eram cuplată cu un IT-ist și doar ce ne mutaserăm împreună în penthouse-ul visurilor mele, în care mă și vedeam crescându-mi copiii. Relație lungă, potrivire perfectă, mai lipsea doar întrebarea magică și inelul, două lucruri esențiale, care nu mai veneau odată, să intru și eu în rândul lumii și să mă pun pe făcut copii. Ceea ce nu știam la vremea aia era că nu or să mai vină vreodată. După ani de relație, ne-am mutat împreună, dar conviețuirea în paradisul conjugal avea să dureze doar trei ani.

Nu știu dacă ai citit cartea *Dragostea durează trei ani*, dar să faci bine să o citești. Fix așa e: în primul an, cumperi mobila, în al doilea an o muți, iar în al treilea an o împarți. Bine că am avut minte și nu am băgat bani în mobilă, raționamentul de atunci fiind unul bun, de altfel, că nu am numele pe niciun act și, în caz de ceva, ar fi mult mai complicată împărțea. Sătulă de chirii peste chirii și de mutat ca țiganul cu cortul, dădusem peste o oarecare stabilitate și siguranță. Îmi plăcea senzația la nebunie! Dar, pe atunci, nu știam că siguranța și stabilitatea, la fel ca și fericirea, ți le poți oferi doar tu, în niciun caz cel de lângă tine.

Toate bune și frumoase o perioadă, dar, când am văzut că lucrurile nu evoluează nicicum, că inelul nu mai vine, mi-a dat de gândit și am purtat o discuție serioasă. Se ivise ocazia

să-mi cumpăr și eu apartament, nu penthouse, dar destul de central, iar când am adus în discuție subiectul, s-a dezlănțuit potopul. În mijlocul acelei furtuni, îl aud dintr-o dată zicând:

– Ina, noi doi nu o să ne căsătorim niciodată!

– Niciodată?

Și cu asta mi-a închis gura. Era clar ce aveam de făcut, deși, la momentul ăla, nu voiam să accept. Ne-am cuplat într-o toamnă, ne-am despărțit într-o toamnă. Eram în stare de șoc. Nu îmi venea să cred că totul se năruia în jurul meu. Iar chirie, iar mutat. Dar știi cum e, *there are decades when nothing happens and there are days when decades happen*. Cam așa a și fost. Bine, nu m-a dat afară ca pe un câine, cum, probabil, aș fi făcut eu. Am avut timp să-mi caut chirie. Dar ghici ce?! Era octombrie și Sibiul colcăia de studențimea vâlceană. Nu găseai nimic modic ori decent. Erau disponibile fie toate scumpătățile, fie toate căzăturile. Cum voiam apartamentul, normal că am ales să stau un an și jumătate într-o căzătură de garsonieră, aproape de birou. Eram conștientă că o să am nevoie de bani pentru viitoarea locuință și eram convinsă că nu o să mai trăiesc din nou până nu mă mut la casa mea. Total greșit!

Cum credeam că viața mea se sfârșise, am ales căzătura, care era fix aceeași garsonieră din care plecasem cu trei ani în urmă, să încerc traiul în cuplu. Atunci, „palatul” arăta decent, iar când fostul proprietar mi-a zis că este liber și că va fi aceeași chirie, nici nu am stat pe gânduri și am acceptat oferta. Știam cum o lăsasem și mă gândeam că ce se poate schimba în trei ani. Well, guess again! Am văzut viitoarea locuință după ce am dat garanția, chiria și am semnat contractul. Mare prostie!

Știam că nu era lux, dar nu-mi imaginam că poate să fie o așa cocină. Când am intrat și am văzut pereții plini de jeg, termopanele lipsă, mirosul de canal insuportabil și vreo trei

goange care dădeau chef în baie, am izbucnit în plâns. Reality check: bine ai venit Ina, de la cinci stele la sub o margaretă. A durat vreo săptămână până am făcut-o locuibilă. Nici porcii nu puteau sta acolo la ce dărăpănătură era, iar eu aveam de stat vreun an și jumătate. Tot o săptămână a durat până mi-am cărat toate cele, că, în timpul conviețuirii, am cumpărat o grămadă de chestii în ideea că de acolo nu o să plec. Well, guess again!

O săptămână am cărat cutii și saci pe scări, până la etajul patru, de m-au găsit dracii... Deh, bloc vechi, cartier muncitoresc. Am supraviețuit, deși credeam atunci că o să fiu tristă toată viața. Nu este chiar așa în realitate. Oamenii au în ei tot felul de mecanisme de adaptare și nu sunt conștienți de ele până în momentul când sunt puși în situațiile limită respective. La mine a fost mai nasol, că ne mai vedeam și în fiecare zi la birou. Hilar, dar asta era situația.

Pe cât de praf eram psihic, pe atât de bine îmi mergea profesional și material. Era o toamnă ploioasă și bătea vântul schimbării pe toate planurile. Primisem un post nou, cu program normal, îmi schimbasem mașina, locuința, eram singură și urma să-mi iau apartament la zece minute de mers pe jos de centrul Sibiului. Nu toate drumurile din Teleorman duc la capitală, unele mai duc și la o capitală culturală. O grămadă de realizări pe care nu le vedeam atunci. O prietenă cu care discutam în perioada aia îmi tot zicea: „Ina, altu' moare și-așa n-are”. De fapt, nu vedeam altceva decât că viața mea se terminase. Ideea era că de-abia atunci începusem să trăiesc. Câteodată, trebuie să te doară un pic sufletul, să simți că trăiești.

Instalată în „confortul” garsonierei de sub o margaretă, trebuia să fac ceva să-mi umplu timpul și, mai ales, serile. Ziua eram la job, pierzându-mă în câte aveam de învățat – și asta era bine –, dar seara era foarte trist. Mergeam prin magazine,

nu cu un scop anume sau să cumpăr ceva, ci, mai ales, să fiu printre oameni și să pierd timpul. Uram să stau singură, deși înainte nu avusesem vreo problemă cu asta. Ieșeam în oraș cu fetele, care nu știu până în ziua de azi cum de mi-au suportat starea de tristețe și cum de mi-au ascultat lăturile povestite și repovestite. Dacă stau bine și mă gândesc acum, chiar le apreciez răbdarea și încurajările. Ajunsesem, din omul vesel, jovial și extrovertit, o persoană ștearsă, tristă, care nu știa ce face cu viața ei. Slăbisem foarte mult, de ajunsesem o umbră, și e cam trist să fii o umbră de om la 1,75 m. Singura masă decentă pe care o aveam era cea de la birou, unde aproape că mă târau colegii în bucătărie, să mănânc. Oricât de mult aș fi încercat să ascund toate astea, mă trădau ochii triști și zâmbetul forțat. Niciodată nu am fost o actriță bună și, oricât aș fi încercat să par că sunt bine, se vedea cu ochiul liber ca nu eram. Mi se citea totul pe față. Trebuia să fii orb să nu vezi cât sufeream și nu puteam să fac nimic pentru a îndrepta lucrurile. Nici în ziua de azi nu pot să joc teatru și nici nu-mi place, iar dacă ești un observator fin, o să-ți dai seama că nu sunt așa greu de citit. Prin urmare, am rămas adepta principiului de bază: honesty – the best policy!

Ceva trebuia să fac, să ies din starea asta. Habar nu aveam ce! Într-o discuție, în care îmi repetam pentru a nu știu câta oară povestea și stările prin care treceam, amica mea, cel mai probabil fiind sătulă de prostiile pe care le puteam scoate pe gură, mi-a zis că trebuie să povestesc cu bărbați.

– Ina, ești frumoasă, ești deșteaptă, ai un job mișto și un simț al umorului dezvoltat. Părerea mea e că trebuie să povestești cu bărbați. Oricât am încerca, noi, fetele, să te încurajăm, să ieși din starea asta și orice ți-am spune, tu nu o să-ți revii. Perspectiva bărbaților este total diferită și te va ajuta să vezi altfel lucrurile.

– Bine, bine, așa o fi, dar unde dracu' să găsesc bărbați, că tot ieșim și se pare că sunt inabordabilă. Nu mă agață nimeni!

Trebuie să știi că, la cât de distrusă eram, nici mie nu îmi venea să mă bag în seamă. Devenisem umbra femeii care fusesem cândva. Din femeia puternică și hotărâtă, picasem în extrema cealaltă. Nu mă mai aranjam, mă îmbrăcam în culori șterse și în haine destul de largi, parcă să mă ascund cumva. Aveam impresia că eu eram de vină pentru tot și că mi se citea povestea pe frunte.

– Nu știi, pe net, pe Facebook. Eu am fost acum ceva timp la o sesiune de speed dating. Nimic interesant, dar măcar m-am amuzat copios. Hai că lucrezi în online, într-o firmă cu mulți IT-iști și ești pasionată de tehnologie, trebuie să fie vreo aplicație și pentru așa ceva.

– Băi, am citit un articol pe net despre o aplicație de dating care este foarte populară în US. Eram curioasă și am încercat să o instalez pe iPhone, dar nu mergea. Clar, suntem în Sibiu, România, nu în New York. WTF?!? Who am I kidding?

– Păi încearcă din nou, poate și-au făcut vreun update și merge.

– O să încerc. Ceva trebuie să fac să mă scoată din starea asta, că ajung dracului la nebuni. Psihicul meu e praf!

– Te încurajez să vorbești cu cât mai mulți bărbați. Nu trebuie să te vezi cu nimeni, ideea este să povestești și să începi să uiți.

În weekendul ăla mi-am pus Tinder pe telefon. Și, la dracu', că mergea în România. Ar fi fost trist să nu meargă, că avem internet mai bun decât în State. Până și Bernie Sanders a confirmat asta. M-am logat cu Facebook, că nu mă încânta să-mi fac cont și așa totul a mers rapid. Am butonat de mi-a ieșit pe ochi. Mi se părea că descoperisem America. Aplicația fiind la început în România, nu prea era populată cu bărbați

de Doamne-ajută, așa că am ales să fiu undercover și să nu-mi pun poze.

Mă simțeam așa de prost, de ziceai că aș fi comis o crimă sau că aș fi făcut cine știe ce lucru indecent. Bine, nu a durat mult sentimentul de vină, că unde dracu' să și vorbești cu bărbați care să nu te cunoască în Sibiu? Cu siguranță, sentimentul de vină este indus și de societatea în care trăim, de eticheta pe care trebuie să o afișăm în fața celorlalți, pentru a fi acceptați sau pentru a ne menține integritatea. Nu ne dorim să fim judecați, așa că ne ascundem și nu vorbim despre faptul că folosim astfel de servicii de hookup.

Acum, recunoaște că nu anunți în gura mare, în birou, că ai descoperit o aplicație gândită pentru dating sau sex. Încă nu am evoluat îndeajuns ca societate pentru a face asta, iar Tinder este încă la stadiul de subiect TABU în public. Fiecare are motivele sale, iar cel mai important lucru aici este discreția. Femeile nu doresc să fie catalogate drept curve, iar bărbații afemeiați. Este în natura umană să tragem concluzii, care, de cele mai multe ori, sunt eronate.

Pe vremea aia, eram ferm convinsă că-l voi găsi acolo pe Făt-Frumos, călare pe un cal alb, care o să mă dea pe spate, o să-mi rezolve toate problemele existențiale, o să ne căsătorim, o să facem vreo trei copii și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. NOT!!! Acum râd cu lacrimi când mă gândesc la ce visam că găsesc atunci în online dating.

Să te pun în temă cu privire la Tinder. Este o aplicație gândită pentru sex. Daaa, fix pentru asta a fost gândită. Că lucrurile nu au evoluat doar într-o direcție, este natura umană care a permis asta, că doar nu suntem animale! Unii folosesc aplicația pentru sex, alții, pentru sexting, socializare, iar, dacă este cazul, se evoluează la alte metode de comunicare, gen WhatsApp, Telegram sau Facebook Messenger — care nu ridică

atâtea semne de întrebare, dacă cineva îți vede notificările pe telefon.

După ce am citit tot ce era de citit pe net despre Tinder, mi-am zis fuck it, de undeva trebuie să încep și am pus câteva poze. Grea asta cu pozele, căci mi-era teamă să nu mă vadă cunoscuții și să strige în gura mare. Dar nu e așa! Revin la discreție. Dacă ești acolo și te vede cineva cunoscut, ghici ce, și persoana respectivă este tot pe aplicația asta dubioasă. Și, clar, își dorește discreție.

Nu aveam poze în care să arăt ca o bunăciune sau în care să fiu singură. De 1 Decembrie, am mers la Alba-Iulia și o prietenă mi-a făcut niște poze, apoi, în alt weekend, la o altă prietenă, în Sighișoara, care devenise fotografii meu de Tinder. Ajunsesem să mă uit la tutoriale pe YouTube, cum să stai ca să ieși bine sau cum să-ți faci selfie. Daaa, mi-a prins bine și te încurajez și pe tine să faci la fel, dacă nu știi cum să stai la o poză. În perioada aia, mi-am updatat poza de profil pe Facebook cu una de la un party în care eram smoking hot și am băgat și câteva poze decente pe Tinder, pentru că nu voiam să atrag toți ciobanii din Sibiu. Adică, aveam un minimum de așteptări, așteptări care aveau să fie definite și întărite de Doc, care m-a făcut să realizez că e ok să ai așteptări și pretenții.

După ce am rezolvat situația cu pozele, trebuia să fac ceva și în privința garderobei și a look-ului. Nu mă înțelege greșit. Nu m-am îmbrăcat niciodată prost. Mereu am avut bun gust și un simț al modei, dar, în dulapul meu, nouăzeci la sută din haine erau pentru birou. Dacă voiam să ies într-un bar, restaurant sau în club, ar fi trebuit să umblu în arhiva de acum mult timp. Clar! Trăisem în peșteră în ultimii ani. Eram varză și pe Tinder nu pica nimic, deși trăgeam tot dreapta. Am hotărât să ies la shopping într-o zi, să-mi iau tot ce-mi place, ce consider că aș avea nevoie și care să meargă cu droaia de

Respect pentru oameni și căni

pantofi și cizme pe care le aveam. La capitolul încălțări și genți, nu m-am zgârcit niciodată. Întotdeauna piele și calitate, deci, îți poți imagina că am investit o mică avere în pantofi până acum. Am luat la rând magazinele de profil din mall și centru și, deși nu aveam o gamă variată de opțiuni, am ajuns acasă mulțumită și fără câteva mii de lei în cont. În zilele următoare, mi-am făcut programare la salon. Era timpul pentru o schimbare de look. Întotdeauna am avut părul lung. Ei bine, în ziua aia i-am zis stilistului că vreau un bob scurt. A rămas săracul om șocat de dorința mea, dar important este să fie clientul mulțumit. Și am plecat mulțumită.

Schimbări majore în absolut tot. Partea nasoală era că nu picau bărbați, eu eram la fel de tristă și mai veneau și sărbătorile. Odată cu ele se întorceau acasă românii plecați prin țări mai primitive. Orașul se umplea de turiști și parcă ceva-ceva începea să mai miște în aplicație. Deși peisajul masculin nu era unul de vis, m-am încăpățânat și am perseverat. Poate ar fi trebuit totuși să-mi văd de viața monotona, dar, dacă făceam asta, cu siguranță nu aș mai fi avut experiențele din care am învățat multe și nu aș mai fi avut ce să-ți povestesc.

2. DOC!

Wer Matcht schreibt. U Match U write, I Match I write

SITUAȚIA MEA ERA CEVA DE GENUL ten feet under, shitload of dirt, rock bottom și apoi eu. Eram distrusă psihic și simțeam că nu mai am niciun rost de una singură. Cumva, trebuia să mă lipesc la loc. Cu oricâte prietene povesteam, care știau și povestea și protagoniștii, părea că nu reușeam să mă ridic din depresia și tristețea care puseseră stăpânire pe mine. O amică îmi sugerase subtil să povestesc cu bărbați, chipurile, te fac să te simți altfel. Nu credeam asta atunci, pentru că eu nu reușeam să mi-l scot din minte pe fostul, cu care îmi pierdusem ani buni din viață, în speranța unei familii. Cel puțin, eu asta îmi doream, dar cum el avea în cap doar avioane, îți dai seama că lucrurile n-au mers în direcția dorită de mine.

Te-ai prins! Treceam printr-o despărțire groaznică. Partea cea mai nasoală era că, după ani de relație, mai trebuia să-l văd every fucking day la job. Avea biroul la cinci metri de-al meu. Părea că soarta își bătea joc de mine în cel mai amuzant mod cu putință. Făcând abstracție de problemele vieții reale, dilema mea existențială din perioada aia era unde dracu' să cunosc bărbați. Eram așa de varză, încât ziceai că ieșisem din beci și arătam așa de groaznic, că nici eu nu m-aș fi uitat la mine. Slăbisem vreo șapte kile într-o lună și eram ca o stafie. Totul era nou pentru mine. Dar, da, oamenii ies în oraș, se distrează